

Prominentka

ROMÁN

J'NELL CIESIELSKÁ

1. kapitola

PARÍŽ

1941

„Sprostý rúž.“ Kathleen Whitfordová vybrala z kabelky vreckovku a zotrela si z pier nerovnú lesklú červenú šmuhu. Pod pouličnou lampou si pred tvárou pridržala pudrenku so zrkadielkom a znovu si namaľovala pery. „Nemôžem sa nacistom ukázať s rozmazaným rúžom.“

Odložila zrkadielko, zdvihla roztrasenú ruku, stiahla si z hlavy hodvábnu šatku a starostlivo si ju vložila do kabelky ozdobenej korálikmi. Pozrela sa na dokonalú bielu tehlovú budovu, ktorá ako elegantná madam trónila na ulici Rue de l'Université. Z okien na najvyššom poschodí k nej prenikalo svetlo, smiech a hudba a napriek tomu, že bola júlová noc, zamrazilo ju až do špiku kostí.

„Upokoj sa. Je to len večierok. Na podobnom večierku si už bola miliónkrát.“

Jej dutý hlas sa odrazil od lesklých dubových vchodových dverí a slová jej s iróniou plesli do tváre. Áno, absolvovala kopy večierkov, kde boli samí vojvodovia, lordi, lady, a keď ju predstavili na dvore, stretla dokonca aj kráľa. Lenže zdvorilé správanie v prítomnosti jeho veličenstva bolo v porovnaní s týmto malina. Buckinghamský palác totiž nebol plný nemeckých dôstojníkov. Ani ich mileniiek.

Pichlo ju pri srdci. Ellie.

Narovnala plecia, usmiala sa a jemne zatrepotala mihalnicami, aby zamaskovala bolesť, presne ako ju to naučila mama, a vošla dnu. Keď prechádzala sivou mramorovou vstupnou halou a stúpala po širokom schodisku na najvyššie poschodie, čierne zamatové lodičky klopkali dostatočne hlasno, aby prehlušili tlkot jej srdca.

Vybrala sa za zvukom hudby k dverám vpravo, zhlboka sa nadýchla a chystala sa zaklopať. Skôr než to stihla urobiť, dvere sa rozleteli. Vyrútil sa z nich nemecký vojak v uniforme a v náručí držal ženu v zlatých šatách.

„*Entschuldigen uns.*“ Muž sa zasmial a rýchlo chytil ženu okolo pása, aby sa nezviezla na zem.

Keď otočila hlavu a uškrnula sa na Kat, rúž sa jej rozmazal po tvári. Pod nos jej strčila poloprázdnu fľašu šampanského. „*Vouloir quelque?*“

Kat odtisla fľašu a pokrútila hlavou. „*Non, merci.*“

„*C'est bien.*“ Žena zamávala fľašou a zlatistý bublinkový mok jej vyšplechol na šaty.

Kat sa uhla dozadu, aby ju neoffkali odprsknuté kvapky. „*Non.* Mám chuť na vodu.“

„Vodu?“ Žena na chvíľu zvrástila nos, no hneď nato sa jej zahmlené oči rozžiarili. „Aha! Robíte si žarty!“ Otočila sa naspäť k mužovi a červenými perami sa mu obtrela o krk. „Počul si to, *chérie?* Ona chce vodu.“

„Áno, počul,“ povedal zlou francúzštinou. „Musí to byť vtip, keďže vo Francúzsku nikto nepije vodu. Poďme, *Schatz.* Naša noc sa tu nekončí.“

Jej uvítací výbor sa začal potácať dolu schodmi a Kat vstúpila do bytu. Pokušenie otočiť sa a ujsť ju zasiahlo tak silno, akoby vrazila do ľadového múru. Od jednej steny krémovej farby po druhú stál dav nemeckých vojakov v uniformách so ženami

v tých najkrajších šatách. Nad hlavou im visel luster posiaty krištálmi, od ktorých sa odrážali zrkadlá a pozlátené rámy obrazov. Francúzske okná s výhľadom na ulicu lemovali tmavomodré brokátové závesy a v každom rohu priestrannej miestnosti stáli čínske vázy dynastie Ming plné bielych ľalií.

„Madam?“ Zjavil sa pri nej čašník a na táčni jej ponúkal šampanské, víno a koňak.

Pokrútila hlavou a prešla popri ňom. Alkohol je tá posledná vec, ktorú jej rozbúrený žalúdok potrebuje. Z gramofónu znela pieseň Édith Piaf. Kat sa vyhýbala tancujúcim párom a topánky sa jej pri tom zabárali do hrubého koberca. Ľudia ju štuchali laktami, stúpali jej na palce na nohách a červené saténové šaty jej obľiali šampanským, no pretrpela to a podarilo sa jej dostať na druhú stranu miestnosti. Chrbtom sa oprela o klenutý priechod medzi prednou izbou a jedálňou plnou jedla a cez clonu cigaretového dymu si obzerala dav.

Zaryla nechty do lesklej ozdobnej zárubne. Keby nešlo o Ellie, jej malú sestričku, na svete by nebolo takej sily, ktorá by ju udržala v miestnosti plnej nacistov. Pravdou však bolo, že ak by sa Ellie naučila ovládať svoje túžby, nikdy by sa nebola ocitla v tejto ošemetnej situácii a Kat by nemusela celý ten chaos žehliť.

Ako vždy.

Odrazu sa pred ňou vynoril ďalší čašník s táčnou chuťoviek. Zrak mu padol na jej ruky, ktorými zvierala zárubňu. „Madam? Nechceli by ste si sadnúť?“

Zachránila ju dobrá výchova. Odstúpila od steny, zopla ruky pred sebou a usmiala sa. „*Non*, len som hľadala hostiteľku. Nevideli ste ju?“

„Madam Eleanor?“ Zamračil sa a pohľadom skúmal dymom zahalenú miestnosť. „Šla po ďalšie platne.“

Spoza dvojítých dverí na konci jedálne sa ozval hrmot táční. Odrazu sa dvere rozleteli a vyplávala z nich drobná blondína

zahalená v oblaku cigaretového dymu. „Len to pozametaj a dones mi nejaké nové,“ zvolala cez plece lámanou francúzštinou. „Charles Trenet alebo Rina Ketty. Niečo optimistické. Vôbec netúžim po tom, aby ľudí znechutila nejaká nudná hudba.“

Odkedy Kat vstúpila na okupované územie, cítila sa, akoby mala v žalúdku okruhliaky, no teraz ani čoby jej tam padol balvan. Dobre známe nevinné dievčatko sa zmenilo na ženu, ktorú sotva spoznala. Ženu, ktorá žiarila šťastím, hoci Kat čakala, že ju nájde celú utrápenú. „Ellie,“ vydralo sa jej z hrdla.

Jej sestra akoby okamžite vrástla do zeme. Medzi prstami sa jej neisto knísal dlhý strieborný držiak na cigaretu a svojimi čerešňovočervenými perami vytvorila dokonalé *O*. Sekundy sa vliekli a Kat čakala, že ju schmatne nejaký Nemeč a vyhodí ju. Bola to chyba. Mala počkať do rána, aby svoju spurnú sestru odviekla naspäť cez Lamanšský prieliv bez zvedavých pohľadov celej Tretej ríše. Mala...

Ellie sa pohla a modrozelené oči sa jej rozžiarili radosťou. Vrhla sa k sestre. „Myška Kat!“

Kat ledva zachytila sestru, ktorá ich obe takmer zvalila na táciu plnú sušienok, kačacej pečene a plesňového syra, ktorá ležala na lesklom mahagónovom jedálenskom stole.

„Ach, Kat, ty si prišla sem! Nemôžem tomu uveriť.“

Kat ju silno objala a vlna úľavy zmietla starosti, ktoré ju sužovali celé mesiace. Je v poriadku.

„Nemôžem dýchať,“ zakašľala Ellie a potľapkala ju po chrbte.

Kat odstúpila a začervenala sa. „Prepáč.“

„Len čo človek vytiahne päty z Británie, naša ľadová kráľovná sa hneď roztopí,“ zasmiala sa Ellie a uhladila Kat šaty na pleci. Žiarivý úsmev jej odrazu z tváre zmizol. „Čo tu robíš? Dúfam, že sa nestalo nič zlé.“

Okrem toho, že si ušla do okupovaného Francúzska a stala si sa sekretárkou toho nacistu?

„Musí sa stať niečo zlé, aby mi moja sestra chýbala?“ Kat sa usmiala. Bude lepšie, keď ju pri úteku radšej naláka na med, akoby jej mala dať vypiť ocot, ktorý ju bude zožierať znútra. Stačí jeden zlý ťah a sestra uskočí ako laň, ktorú má poľovník na muške. Zdvihla dľaň a pohladila Ellino namalované líce. „Nevideli sme sa takmer rok. Vyzeráš dobre.“

Ellie sa zaradovala a dotkla sa diamantového hrebienka, ktorý držal blondavé kučery naboku hlavy. Z každého jej pohybu vyžarovala nezávislosť. „Áno, zrejme mi francúzsky vzduch prospieva.“

Katin úsmev sa zmenil na grimasu. Francúzsko už nie je tým, čím bývalo. Nemci hliadkujú okolo Louvru a na Elyzejských poliach, akoby to bolo Porýnie. Ak sa im bude v boji dariť, čoskoro budú pochodovať po námestí Piccadilly Circus v Londýne. Zhlboka sa nadýchla, aby premožla hnuš, ktorý v nej vrel a stúpaj jej do hrdla. Neprišla sem však kvôli Nemcom. Pricestovala, aby sestru priviedla domov. Dúfala, že ju nebude musieť zviazať, zapchať jej ústa a strčiť ju do pristaveného auta.

„Myslela som si, že tá tu nebudem vedieť nájsť, keďže si nám nikdy neposlala ani len adresu.“

„Nevieš si predstaviť, aká som bola zaneprázdnená. Navyše teraz musím oveľa viac cestovať za prácou.“ Ellie si poriadne potiahla z cigarety a z kútika úst sa jej začal vinúť dym. „Ako si ma našla?“ spýtala sa ostro. Jej slová medzi nimi zostali visieť ako železná opona. Pri nesprávnej odpovedi – alebo akejkoľvek odpovedi, v ktorej by spomenula ich otca – by sa opona rozsypala. Ruky sira Alfreda Whitforda siahajú ďaleko, no jeho peniaze a vplyv nemajú hraníc, a tak požiadal priateľov z univerzity, aby cez Scotland Yard vyhľadali jeho mladšiu dcéru.

„Požiadala som domovníčku, aby ma navigovala na najvyčytenejšie miesto v meste. Kto by si bol pomyslel, že je to práve u nejakej Britky?“ Kat od silného smiechu zaboľelo hrdlo.

Otočila sa a obdivným pohľadom sa rozhliadla po miestnosti. „Navyše v takých luxusných priestoroch v centre Siedmeho obvodu. *Trés chic.*“

Okolo nich zasvišťala žena s platinovými blond vlasmi, ktorá sa pokúšala tancovať tango s fľašou sauvignonu. Vydesený čašník ju naháňal so zátkou v ruke.

„Eric si potrpí na to najlepšie,“ vysvetlila Ellie a ani trochu sa nebála o svoje biele koberce. „Táto štvrt' pôvodne pripomínala naše predmestia, takže nám o to viac vyhovuje, a my ju už považujeme za svoju. Nová šľachta pre nový svet.“

Eric. Meno, ktoré Ellie vyslovila s takou nehou, znelo v Katinej hlave ako rev sirény. Jej malá sestrička žije s mužom. Celá situácia je prinajlepšom nechutná. Ako vždy. Namiesto toho, aby vzala do úvahy všetky tie varovania, Ellie sa rozbehla v ústrety svojim predstavám, ktoré si sama vyfantazírovala. Lenže namiesto chlapcov, tanečných sál a džinu sa vrhla rovno do náručia otrasnej ideológie a muža, ktorého vôbec nepoznala. Vnímal len to, že jej ponúkol únik spod zdruvujúcej moci rodičov.

Chytila Kat pod pazuchu a viedla ju naspäť do tlačnice. Dav hostí sa pred ňou rozostúpil ako Červené more pred Mojžišom. „Ako nová kráľovná Paríža by som ti rada predstavila všetkých svojich priateľov. Budú sa ti páčiť.“

Na to dám krk. „Neviem, či budem cez ten hluk počuť ich mená.“ Kat ukázala na gramofón, z ktorého práve revala pieseň *C'est si bon.*

„Čo? Ach, nie. Toto nie sú moji priatelia, sú hlavne Ericovi.“ Ellie si znovu zhlboka potiahla z cigarety a potom z nej odklepla popol do najbližšej čínskej vázy. „Samozrejme, rozprávam sa aj s nimi, ale moji najlepší priatelia dnes nemohli prísť.“

Nemohli prísť, lebo sa zúčastňujú na verejnom pálení kníh? Kat stiahlo žalúdok od hrôzy, no potom sa odvážila položiť otázku nahlas. „Kto je ten záhadný Eric?“

Ellie sa v očiach zjavili iskričky a pery sa jej rozťahli do zasneného úsmevu. „Ten najúžasnejší muž s najkrajšími modrými očami, aké si kedy videla. Všade, kam ideme, mu muži túžia podávať ruku a ženy pradú po štipke pozornosti, ale on patrí iba mne.“ Oči sa jej na chvíľu zahmlili. „Alebo aspoň čoskoro bude.“

Za púdrovo modrou pohovkou ju Kat prinútila zastať. Na druhej strane práve prebiehala súťaž o to, kto na stole v štýle kráľovnej Anny s ozdobnými nohami poukladá na seba najviac vínových pohárov. „Čo tým myslíš?“

„Vôbec nič. Zlatko, kde si sa ubytovala?“

Kat si zahryzla do jazyka. Ak bude naďalej trúsiť uštipačné poznámky na adresu toho Erica, nič tým nedosiahne. Už teraz ju poriadne bolela hlava. „V hoteli San Régis.“

„Tak už tam nebyvaš. Budeš spať tu so mnou a preklebetíme celú noc ako kedysi.“ Ellie sa zaleskli oči. Hryzla si kútik pier. „Chýbala si mi, Kat.“

Kat v hrdle navrela hrča. „Aj ty mne. Nám všetkým.“

„Nám?“ Ellie zažmurkala a dojatý výraz jej z tváre zmizol. Zo životika na šatách vybrala ďalšiu cigaretu, vsadila ju do držiaka a zapálila. „Preto si naozaj prišla, však? Vyslala ťa mocná ruka, aby si ma dovedla späť. Lenže ja nikam nejdem. Zostávam tu, takže si zbytočne merala cestu.“

„Prišla som, lebo som ťa rok nevidela. Vôbec som o tebe nepočula.“

„Ako vidíš, nemáš sa prečo obávať, lebo sa mi tu celkom dobre darí. Prvý raz v živote si môžem robiť, čo chcem.“

„To som v starom dobrom Anglicku netušila.“ *Tam, kde si ma nechala.* Zhlboka sa nadýchla a zahнала bodnutie, ktoré zacítila pri pomyslení na jej zradu. Odlišné ako deň a noc, ale predsa sú sestry. Zverovali sa jedna druhej s tajomstvami, celé noci sa chichotali, chodili sa spolu korčuľovať a nakupovať. Ich spomienky spájalo spoločne prežité detstvo, ale vždy to nebolo

jednoduché. Kat dodržiavala pravidlá, zatiaľ čo Ellie žila preto, aby ich porušovala. Kat kráčala po ceste, ktorú jej vopred vytýčila rodina, zatiaľ čo Ellie sa motala niekde v tráve a bez váhania ju opustila.

Sestry by od seba nemali byť odlúčené.

Nech z Katinho srdca vyžaroval akokoľvek silný pocit zrady, na sestrinej dokonale upravenej tvári sa neodrazil. Aj keď sa snažila správať ako vyzretá žena, Ellie sa za uplynulý rok nenaučila brať do úvahy, ako jej konanie ovplyvňuje iných. Teraz však nebol vhodný čas na to, aby sypala do rán soľ. Navyše, slušne vychovaná dáma by to ani nemala spomínať. Celoživotné lekcie etikety Kat veľmi ovplyvnili. „Čo keby si svojej drahej smädnej sestre zaobstarala pohár toho slávneho francúzskeho šampanského?“

Ellie nadvihla tenké obočie. „Túžiš po šampanskom? Myslela som si, že tebe v žilách koluje len čaj.“

„Kto chce s vlkmi žiť... alebo v tomto prípade s Parížanmi.“

„Kathleen Whitfordová, zázračné stvorenie, ktoré si vždy splní povinnosti, podlezie svoj štandard, aby si trochu vypila s hriešnikmi. Divy sa tuším nikdy neprestanú diať.“

„Ty vieš zo všetkých najlepšie, že nie som žiadna svätica.“

„Jasné, lebo ja mám v skrini zavesenú svätôžiaru.“ Keďže sa nikdy nedokázala dlho hnevať, Ellie odfrkla a mávnutím privolala čašníka. Z jeho tácie vzala dva poháre a jeden podala Kat. „Na Paríž.“

Kat zdvihla pohár a štrngla si s ňou. „Na sestry a ich svätôžiare. Ktoré im možno obom chýbajú.“

Mohutný muž v bielej zástere s kvapkami potu na čele blúdil zrakom pozdĺž steny v jedálni. Pohľad mu padol na Ellie. „Slešna Eleanor.“

„Sú už tie makrónky hotové, Pierre?“ Ellie dopila šampanské.

„*Oui*, ale teraz by ste si nemali robiť starosti o makrónky.“ Rohom zástery si utrel kvapku potu, ktorá mu stekala až

k uchu. „Jean-Claude už priviezt' ustrice a, slešna, sú ich menej ako čakala.“

„Čo tým chceš povedať?“

Na hlave mu vyskočili ďalšie kropaje potu. „Sú ich menej.“ Ukazovák a palec pridržel asi dva centimetre od seba.

„Ach, dofrasa. Len včera som im povedala... To nič, už sa stalo.“ Pohár položila na policu vedľa Hugových *Bedárov* a katalógu najnovšej módy Coco Chanel z roku 1936. „Kat, však sa na chvíľu zabavíš sama? Daj si ešte niečo na pitie a pusti sa s niekým do reči. Väčšina z nich nevie po anglicky, ale ich francúzština je slušná. *Oui, oui*, Pierre. Už idem.“

Má sa s niekým pustiť do reči. Sledovala sivé uniformy, ktoré okolo tancovali ako kaleidoskop šedej hrôzy, a po chrbte jej prebehol mráz. Aj pád do hadieho hniezda by bol znesiteľnejší. Vzala ďalší pohár šumivého šampanského, obišla tanečníkov a cez dvojité dvere sa pretlačila von na balkón.

Sladká vôňa frézií sa miešala s jemným nočným vánkom. Kat zovrela zábradlie z tepaného železa a studený kov poskytol jej horúcim dlaniam úľavu. Bradu spustila na hrud'. Keby si nemusela zachovať imidž, líce by si oprela o hladké železo, aby si oddýchla a na chvíľu zabudla, že kým za ňou prebieha odporná veselica, ľudia na vidieku sa niekde krčia a musia sa so strachom podrobiť svojim tyranom. Uprostred toho celého sa nachádza jej sestra.

Vo svojom vnútri pocítila bolesť. Ako veľmi sa mylila, keď si predstavovala, že uplakaná Ellie sa jej vrhne do náručia a bude ju zúfalo prosiť, aby ju rýchlo vzala domov. Do utorka sme naspäť – nepovedala to náhodou rodičom, keď jej v sobotu ráno mávali na železničnej stanici? Jej naivita ju dobehla, len čo jej Ellie venovala ten svoj prostoduchý pohľad. Jej sestra bola na vrchole blaha. Ako síň, ktoré si vôbec neuvedomuje prítomnosť prikrádajúcich sa vlkov.

Stiahlo jej žalúdok. Otec by zúril, keby sa vzdala a dovolila by, aby nemecké bahno pošpinilo ich rodinné meno. Už nikdy by neveril, že mu pomôže dosiahnuť jeho ciele.

Zhlboka sa nadýchla a zdvihla hlavu. Snívala o tom, že raz navštívi toto mesto plné svetiel a uličiek lemovaných stromami, múzeí a zadymených kaviarní, lenže dnes všetko toto čaro utlmili hrubé závesy. Okrem Ellie, samozrejme. Ani zatmenie by nedokázalo skryť sestrinu iskru. Práve pre tú Kat nemala porozumenie, lebo ju príliš ťažila zodpovednosť a povinnosť voči rodine. V hlave počula ich smutný šepot. Možno keď bude po vojne a Ellie sa bezpečne dostane domov, vráti sa sem a vychutná si mesto sama. Nebudú tu nijaké pravidlá, nikto jej nebude rozkazovať, v ktorom parku sa má prechádzať alebo koľko palaciniiek môže zjesť. Bude to dokonalé šťastie.

Zadrnčal kov.

Naklonila sa cez zábradlie a vyzrela na prázdnu ulicu pod sebou. Sivá dláždená hlavná trieda bola opustená. Obyvatelia všetky okná zatemnili a pozamykali dvere. V noci po zotmení podliehala nacistickému veleniu každá myška.

Šuchot. Ozval sa ďalší kovový zvuk, akoby niečo ťažké narazilo do steny. Kat sa ešte väčšmi nahla cez zábradlie a opatrne sa posunula na jednu stranu. Zvuk sa približoval. Srdce jej poskakovalo až niekde v krku. Čo ak utiekol jeden z tých legendárnych kanálových potkanov a hľadá si polnočnú lahôdku? Napríklad vyzretý syr brie na kraji Ellinho švédskeho stola.

Zakrúžila chodidlom. Zamatové lodičky značky Ferragamo neboli práve najvhodnejšia obuv na boj s hlodavcom.

„Asi by ste mali odstúpiť.“

Podskočila. „Kto je tam?“

Cez balkón sa prehupol obrovský tieň a pristál vedľa nej. Kat zvraskla.

„Psst! Zobudíte susedov.“

V hrdle jej uviazol ďalší výkrik, zatiaľ čo sa potkynala naspäť k zábradliu. Tieň k nej priskočil a schytil ju okolo pása. Silno sa zahнала rukou a udrela ho.

„Au!“ V prstoch pocítila príšernú bolesť.

„Pozor na gombíky, slečinka. Bude vás to štípať.“

Pulz sa jej zrýchlil a ona sa vrhla na tmavú masu pred sebou.

„Okamžite ma pust', ty... vandrák.“

„Vandrák?“ Písmeno *r* vyslovil tak tvrdo a so škótskym prízvukom, že tep sa jej razom spomalil. Povolil pevné zovretie rúk a hlasno odfrkol. „To ťažko.“

„Kto ste? Čo tu robíte?“ O kúsok cúvla a natiahla prsty, dúfajúc, že nájde uvoľnený kus zábradlia alebo zabudnutý pohár od šampanského, aby mu ho mohla tresnúť po hlave. „Ak chcete peniaze, mali by ste vedieť, že v kabelke nemám nič okrem vreckovky a rúžu a hostia už v alkoholickom opojení bezpochyby stratili všetky zvyšné mince.“

Posunul sa, takže jej zaclonil výhľad na ľudí vnútri a oni zároveň nemohli vidieť ju. „Zrejme ste si ma s niekým pomýlili.“

„Kto sa zakráda po strechách uprostred noci a straší vonku osamelé ženy, ak nie nejaký lump?“ Prstom sa dotkla muškátu v črepníku.

„Už ma pomenovali všelijako, ale lumpom som ešte nebol. Okrem toho, keby som šiel kradnúť, obliekol by som si niečo pohodlnejšie.“ Vystúpil do kužeľa slabého svetla, ktoré prenikalo od dverí. Bol vysoký, s tmavými vlasmi začesanými na stranu a hranatou čelustou. Mal oblečené čierne večerné sako, ktoré zvýrazňovalo jeho široké plecia. Ukázal na motýlik na krku. „Vidíte?“

Srdce jej tĺklo ako splašené. Kvalitné saká a naškrobené biele košele boli síce predpísaný odev v spoločenských kruhoch, ibaže oblečenie tohto muža zvláštne bilo do očí. Vyzeral v ňom nebezpečne a Kat mala dojem, že mu dobre nesedí.

Prstami zovrela okraj kvetináča. „Zrejme ste nejaký nový druh zlodeja. Lahko sa zamieša medzi hostí a prehľadá im vrecká.“

„Slečinka, myslím si, že ste tu v tme pridľho sama. Máte príliš bujnú fantáziu.“

Keď sa natiahol k dverám, schmatla kvetináč a šmarila ho. Muž sa prikrčil, kvetináč mu preletel pár centimetrov od hlavy a rozbil sa o stenu.

Vrhol sa naspäť k nej. Tmavé obočie mal zvrátené a oči vyvalené. „Čo to, dokelu, robíte? Nešplhal som sa cez pol budovy, aby som sa nechal zložiť nejakým vedrom hliny.“

„Môžete hneď teraz zliezť naspäť, lebo inak zavolám políciu. Vnútri je takmer štyridsať nemeckých dôstojníkov, ktorí netúžia po ničom inom ako...“ Pozrela sa poza neho dovnútra. Všimla si, že večierok je v plnom prúde, a jej nádej na záchranu zhasla. „Ako ignorovať môj krik o pomoc, kým sa budú podgurážene potácať v rytme valčíka.“

„Hej, to mi je jasné.“ Z pleca si zmietol hlinu a prikývol, lebo vnútri akurát dvaja muži vykrúcali nejakú ženu sem a tam v živom tempe. „Podľa mňa nepotrebuje ich pomoc. Vaša muška je takmer smrtiaca aj bez nich. Škoda, že nemáte náboje.“

Nevšímalala si v jeho hlase posmešný tón. Ohla koleno, zdvihla chodidlo a schmatla zamatovú lodičku. „Nespoliehajte sa na to.“

„Skôr ako to schytám topánkou, sponkou do vlasov alebo tamtou stoličkou, dovoľte, aby som sa vám predstavil. Som Barrett Anderson, majiteľ baru Modrý jeleň.“ Mierne sa uklonil. „Tak vidíte, ako podnikateľ nepotrebujem kradnúť peniaze z nemeckých vreciek, keď môžu prísť ku mne do baru a minúť ich dobrovoľne.“

„Aký ste len podnikavý.“ Panika v jej vnútri poľavovala. Spustila nohu. „Nie ste náhodou príďaleko od vášho domova, pán Anderson?“

„Určite ďalej ako za hranicami grófstva Berkshire,“ povedal a uznanlivo nadvihol tmavé obočie. „Podobne ako naša hostiteľka.“

„Aká náhoda.“

„To, že ste sestry, nie je náhoda.“ Keď zbadal na jej tvári paniku, zachechtal sa. „Podobáte sa ako vajce vajcu a máte rovnaký prízvuk vyššej triedy.“

Nemalo zmysel popierať to. Vnútri bola polovica parížskeho gestapa. „Takže poznáte Eleanor?“

„Len tak zbežne. Pochybujem, že si ma pamätá. Stretli sme sa na novoročnom večierku.“

„Pilo sa tam šampanské?“

„Samozrejme.“

„Tak potom nie, nepamätá si vás.“ Kat si pritlačila končeky prstov na pulzujúce spánky. Táto hrozná noc sa zmenila na neznesiteľnú a vôbec nepotrebuje, aby to tento muž ešte väčšmi zamotal. „Ako ste sa dostali sem hore?“

„Po odkvapovej rúre. Vošiel by som dverami, ale rovno pred vchodom bola nejaká žena a vyzerala, že do tých veľkých kvetnáčov vyvráti aj vnútornosti. Nechcel som ju vyrušovať.“

Pozrela sa dolu ponad zábradlie, aby zhodnotila ten pôsobivý výkon. Aké tajomstvá má ešte tento človek v rukáve? „Veľmi ohladuplné. Môžem sa spýtať, čo tu vlastne robíte? Väčšina Britov sa už zbalila a opustila mesto.“

Naklonil sa dopredu a lampáš mu osvetlil tmavomodré oči. „Mohol by som sa vás spýtať to isté.“

Kat pocítila, ako jej po krku stúpa horúčava, lebo muž sa prenikavým pohľadom modrých očí snažil odhaliť tajomstvá, ktoré v sebe zamkla pred svetom. Nehovoriac o jej srdci a ranách v jeho vnútri. „Možno bude lepšie, keď sa bude každý starať sám o seba.“

„Ako chcete.“ Pokrčil plecami a uškrnul sa. Nadvihol sa mu pri tom jeden kútik plných pier. „Čo sa týka mňa, idem

dnu skôr, než sa minú všetky dobré nápoje a nezostane nič, len chľast, ktorý niekto z čašníkov vydrankal na čiernom trhu. Pridáte sa?“

Zopla ruky, aby sa nechytla paže, ktorú k nej vystrel, a pokrútila hlavou. Potrebuje ešte zopár minút, aby si napravila brnenie, kým sa znovu vrhne do jamy levovej, a netúžila po tom, aby pri tom sledoval každý jej pohyb. „O chvíľu sa vrátim k zábave.“

Keď otvoril dvere, von sa vyvalila hlasná hudba sprevádzaná smiechom. „Príjemný večer, slečna Whitfordová.“

Tá ženská je úplne mimo. Nemci ju vyňuchajú v priebehu niekoľkých dní, ak vôbec, a zabijú ju ako podozrivého špióna. Alebo ešte horšie, naložia ju na jeden z tých vlakov spolu so Židmi a inými nežiaducimi osobami a odvezú ju preč. Buď do pracovných táborov alebo tovární, ktorých skutočnú funkciu pred verejnosťou tak radi skrývajú za novinové titulky o nemeckom víťazstve. Alebo ju vezmú rovno do Berlína. Dcéra sira Alfreda Whitforda im vynesie poriadny balík.

Barrett sa posunul, lebo roh steny ho začal tlačiť do chrbta. Bolo to od neho bláznovstvo, že súhlasil s Whitfordovou požiadavkou poza chrbát tajnej spravodajskej služby. Zúfalý šialenec prahnúci po kope peňazí, ktoré dostane za prácu navyše. S takou sumou bude môcť konečne začať žiť svoj život podľa seba.

„Šampanské?“ spýtal sa čašník, držiac v rukách s bielymi rukavičkami táčňu.

Pokrútil hlavou. Ak by už mal piť, po dlhom uspokojivom dni by si dal pohárik whisky. Ten dnešný bol síce dlhý, ale neuspokojil ho. Cestu mu totiž skrížila ďalšia anglická prominentka, ktorá samu seba vydala na milosť a nemilosť nacistom.

Čo si tá nadutá bohatá slečinka myslela, keď sa tu len tak sama zastavila? Naozaj čakala, že jej ľahkovážna sestra opustí hviezdne spoločenské kruhy a toho milovaného nacistu a len tak bez váhania sa vyberie domov? Ak tomu naozaj verí, určite ju čaká nepríjemné vytriezvenie.

Presunul sa inde, aby dovidel ponad veseliacu sa zberbu. Sledoval, ako sa Kathleen Whitfordová snaží splynúť so stenou. Ak by sa o ňu zaprela ešte silnejšie, možno by sa zmenila na obraz. Lebo faktom bolo, že vyzerala pekne ako obrázok. Jemne zvlnené blond vlasy a hladká pokožka, ktorá nezažila ani deň práce pod holým nebom. Keď nevie prežiť ani jeden obyčajný večierok, mala radšej zostať vo svojich tanečných sálach a na nóbl divánoch. Čo bude robiť, ak sa bude musieť stretnúť s tým hnusným červom Ericom a jeho druhmi z SS? S najväčšou pravdepodobnosťou omdlie rovno pred nimi.

Narovnal plecيا a sako sa mu na chrbte naplo. Mal by byť v bare a trénovať nové posily, no namiesto toho naháňa po Paríži toto dievča, lebo sir Alfred je príliš veľký pokrytec, aby šiel za ňou sám. Aký muž dovolí dcéram precestovať stovky kilometrov, vstúpiť na okupované územie a potom zaplatí niekomu, aby ich priviedol naspäť?

Kathleen sa priblížila k veľkému kvetináču. Určite mala nutkanie prevrátiť ho na ďalšieho tanečníka, ktorý jej postúpa exkluzívne topánočky, no stála tam celá vydesená. Nech bol akokoľvek proti, musel jej venovať aspoň štipku obdivu za to, že prešla cez Lamanšský prieliv tak ako tí statoční chlapi.

Ona však na rozdiel od nich nebola trénovaná na boj, preto prichádza na scénu on. Lenže nie dnes v noci. Zatiaľ ju nechá, nech sa sama posnaží Eleanor presvedčiť, a keď to nebude fungovať, zakročí. Sir Alfred mu za to dobre zaplatí.

 2. kapitola

„Prečo je tu tak jasno?“
Kat otočila stranu v novinách. „Lebo je poludnie. Jedna hodina popoludní, aby som bola presná.“

Ellie vystrela ruku, zaclonila si oči pred slnkom a v ružových chlpatých papučkách sa došuchtala na balkón. Hodila sa na kresielko pri balkónovom stolíku a zastonala. „Cítim sa, akoby som si len teraz ľahla.“

„Veď je to pravda. Šla si do postele pred štyrmi hodinami.“

„Prečo ma teda Sylvie zobudila?“

„Lebo som ju požiadala, aby to urobila.“ Ach, keby tak bola ako Ellie. Nikdy sa o nikoho nestará a nikdy nemá na mladých pleciah žiadnu zodpovednosť, ak sa neráta výber nových topánok. Ako asi chutí takáto sloboda?

Kat otočila stranu. Zahryzla si do jazyka, aby ju nenaplo pri pohľade na obrovskú fotku Helmuta Knochena, nemeckého vyššieho dôstojníka bezpečnostnej polície v Paríži. Podľa britských novín, ktoré čítala pred odchodom do Francúzska, minulý týždeň zatkol pri jedinej razii viac ako sto Židov. Titulky doma boli plné hrôz vojny, ale keď človek čítal tie francúzske, mohol nadobudnúť dojem, že v okupovanej krajine to vyzerá tak ideálne ako na nejakej záhradnej párty.

Prstami skrčila noviny na mieste, kde bola tvár toho ohavného muža. „Našla som tvoj diár a všimla som si, že o tretej máš stretnutie s ministrom hudby.“

Ellie zvrážtila obočie od sústredenia, až sa jej vyhrnula biela saténová maska na spanie. „Ach, áno. Mali sme prediskutovať hudobný zoznam na premiéru Goebbelsovho nového filmu.“ Otočila sa v kresle. „Pierre! Kávu! Rýchlo!“

Kat sa zamračila. „Nie je na prídel?“

Sestra sa zvrtila naspäť k nej a ľahostajne mávla rukou s dokonalou manikúrou. „Eric je minister kultúry a spoločenského hnutia. Má výnimky, tak ako väčšina vedúcich štátnych úradníkov.“

Ericove výnimky prechádzajú aj na Ellie. Kat sa z toho zdvihol žalúdok. Jej sestrička je milenkou nacistu. Kedy sa ich životy vyklonili z kurzu a nabrali tento smer?

Ohla noviny napoly, položila ich na stolík a odhryzla si malý kúsok z maslového toastu. Naozajstný luxus. Doma mali dovolenú len malú hrudku masla denne, ktorá stačila akurát na to, aby múčne krajce chleba natreli tenučkou vrstvou. Dostávajú Parížania rovnakú dávku, alebo si hodujú tak isto ako ich okupanti? „Kedy sa stretnem s tým záhadným Ericom?“

Ellie sa na tvári zjavil zasnený výraz. „Možno zajtra... je zaneprázdnený, má veľa povinností.“

Celý život sa jedna druhej zverovali s tajomstvami, po večierke si zapletali vlasy a spolu sa ukrývali pred guvernankou. Tieto spomienky rozvírili Katine emócie. Túžila chytiť sestru za ruku tak ako vtedy, keď jej naposledy jeden mladík zlomil srdce. Namiesto toho však začala päť a nechtami si zaryla do dlane. Tí mladíci aspoň nikdy neboli nacisti.

„Má veľa povinností?“

„Teraz, keď je celý Paríž súčasťou Tretej ríše, sa ani nedajú spočítať. Sám Führer ho poveril, aby dohliadal na všetky múzeá, záhrady, divadlá a galérie a vniesol do nich nemecký vplyv.“

Kat zmietla z prstov omrvinky a rozpučila ich špičkou topánky. „Fiha, Hitler osobne.“

„Jeho a Ericova rodina sa priatelia už dlhší čas. Každé leto ich pozývajú na Berghof a Eric ma tam vezme ešte tento mesiac.“

Berghof. Hitlerova súkromná usadlosť v Bavorských Alpách. Keď sa chce človek dostať do mestečiek, ktoré ju obklopujú, musí byť členom nacistickej strany. Ak Kat pôjde karta, obe budú bezpečne doma dávno predtým, ako Ellie vôbec vstúpi na to otrasné miesto. V Calais ich bude čakať niekto, kto ich prepašuje na palubu lode Červeného kríža, ktorá má odplávať do Anglicka budúci týždeň. Či už bude kričať alebo sa podvoliť, sestru na tú loď dostane.

Kat si odpila z čaju a spláchla chuť toastu, ktorý jej odrazu na jazyku zhorkol. „Vidím, že si zvidla dosť dôležitého muža. Kde ste sa spoznali?“

„V Parížskej opere. Hrali vtedy *Salome*. Sedel v lóži vedľa mojej a celý večer sa vôbec nedíval na javisko, ale na mňa. Cez prestávku sa mi osobne predstavil a odvtedy sme nerozluční. Teda takmer nerozluční. Pierre! Kde mám tú kávu?“

Pierre sa náhlil k stolu a položil pred Ellie striebornú táčnu so šálkou pariacej sa kávy a tanierom croissantov. Pod očami mal čierne kruhy a žmurkal pomaly ako nevyspatá sova. Ten chlap v noci pravdepodobne vôbec nevidel vankúš. „*Excusez moi*. Dnes ráno som nevedel nájsť kanvicu na kávu. Niekto z hostí ju položil na poličku s knihami.“

Ellie sa oprela v kresle a zapálila si cigaretu. Fajčila, uchlipkávala si z kávy a tvár so zavretými očami mala vystavenú teplému slnku. Bez výrazného mejkapu, ktorý mala včera večer, opäť vyzerala ako jej malá sestra.

Koľko dní v detstve strávili tým, že ležali na vzdialených poliach ich usadlosti, hľadeli na modrú oblohu a súťažili v tom, ktorá z nich napočíta viac nadýchaných bielych oblakov? Kat

vždy nechala Ellie vyhrať. Bolo ťažké uveriť, že kedysi boli také mladé a nevinné.

Túžba sa zmenila na smútok. Kat vyrástla a uvedomila si, aké má povinnosti, no Ellie ešte vždy naháňala oblaky. Tentoraz však na nich bola svastika.

Ellie si prehodila nohu cez nohu a na chodidle sa jej pri tom rozhodla chlpatá papuča. „Dnes je príliš pekne na to, aby som zostala zavretá dnu a študovala zoznam hudby s chlapom v prepotenom saku.“ Zagúľala očami a uskrnula sa. „Poďme do Luxemburských záhrad. V tomto období sú najkrajšie a je tam úžasná kaviareň, kde môžeme popíjať víno a počúvať hudbu.“

Kat pozbierala na prst omrvinky z nedojedeného toastu. Nemala chuť prechádzať sa po záhradách, popíjať víno či vychutnávať si hudbu. Nie tu a rozhodne nie teraz, keď ich sprevádzali tóny propagandistickej piesne *Lili Marlene* priamo z Nemecka. Chcela sa len bezpečne vrátiť domov aj s Ellie – či už bude ochotná alebo nie. Palcom rozdrvila rožtek toastu. Lenže ako to spraviť? Stačí jedno nesprávne slovo, jeden zlý ťah a sestra ju vyhodí rovno na ulicu.

„Sľúbila som mame a otcovi, že sa im ozvem, keď sem dorazím. Vieš, aké si robia starosti.“ Znova si z prstov očistila omrvinky a srdce jej začalo prudšie biť. „Som si istá, že by sa potešili aj nejakej správe od teba.“

Ellie pokyvkávala nohou čoraz rýchlejšie. Zhlboka si potiahla z cigarety, a keď vydychovala dym, odsekla: „O tom silne pochybujem.“

Kat sa musela premáhať, aby jej spomedzi našpúlených pier nevychmatla cigaretu a nenapchala ju do toho nevďačného hrdla. Nevidí bolesť, ktorú svojimi sebeckými rozmarmi spôsobila celej rodine? Mohla by aspoň jediný raz niešť zodpovednosť za to, do akej situácie ich všetkých dostala, namiesto toho, aby znovu nechala Kat, nech za ňu všetko vyžehlí? Ako vždy.

„Odišla si bez jediného slova a naši boli od strachu celí bez seba. A ja tiež. Zaslúžime si trochu viac ohľaduplnosti.“

„Kedy boli oni ohľaduplní k nám? Neboli sme nič viac, len otcovi malí vojačikovia, stáli sme v pozore pripravené poslúchnuť každý jeho rozkaz, kým mama nás vystavovala ako prvotriedne chovné kobyly a snažila sa nájsť ďalšiu vhodnú rodovú líniu, aby nás mohla vydať. No a ty sa čuduješ, prečo som odišla.“

„Či sa ti to páči alebo nie, sú to naši rodičia.“

„Nemusiš vždy robiť to, čo ti prikážu. Už im nedovoľ, aby ťa zatahli do situácií, v ktorých nie si nič viac len otrok pod ladovou nadvládou Whitfordovcov. Ži trochu, Kat. Povedz nie.“

Elline slová zasiahli presne to bolestivé miesto, ktoré sa Kat snažila schovať za rodinné povinnosti. Bola staršia, a tak mali voči nej určité očakávania, hoci v poslednom období nároky na ňu vzrástli. Možno keby neexistovali spoločenské konvencie, dopriala by si ten luxus a zbavila by sa tohto ťažkého bremena. Správala by sa ako Ellie a viedla by život, aký by si sama vybrala.

Od vchodových dverí sa ozvalo klopanie a doľahol k nim Pierrov tlmený hlas.

Kat pustila z hlavy závistlivé myšlienky, naklonila sa dopredu a zúfalo sa snažila udržať si sestrinu pozornosť, kým ich zase vyruší sluha. „Slúbila som, že im napíšeš aspoň jeden-dva riadky. Znamenalo by to pre nich tak veľa.“

„Pre koho?“ ozval sa prenikavý nemecký hlas a pretrhol vlákenko nádeje, ktoré si vytvorila. Vo dverách sa zjavil vysoký štíhly muž s dozadu ulízanými blond vlasmi v dokonale vyžehlenej sivej uniforme. Modrými očami sa uprene zadíval na Kat.

„Eric, zlatko!“ Ellie ho chytila za ruku a potiahla ho k sebe. „Aké prekvapenie, že ťa tu vidím! Myslela som si, že dnes neprídeš.“

„Medzi stretnutiami mám niekoľko voľných minút a chcel som vedieť, ako dopadol včerajší večierok.“ Vyslobodil si ruku

z jej zovretia, sklonil sa, napravil Ellie hodvábný župan a zahalil jej vykúkajúce koleno. „Nevedel som, že máme hosta.“

„Toto je moja sestra Kathleen, ale môžeš ju volať Kat. Prekvapila ma včera večer. Veril by si tomu?“ Ellie sa pozrela najskôr naňho a potom sa zasnene usmiala na Kat. „Nie je nádherný? Ja jednoducho milujem mužov v uniforme.“

Eric prinožil, lesklé čierne čižmy mu pri tom tľapli o seba a mierne sa uklonil. „Major Eric von Schlegel, k vašim službám.“

Hrozilo, že Katin vlašný čaj si nájde cestu z jej žalúdka a vyprskne rovno na jeho odporne vysoké čižmy. „Kathleen Whitfordová, Ellina staršia sestra.“

„Samozrejme, sestry. Máte rovnako krásny výraz a... ako sa to len povie? Pleť ako ruža.“ Usmial sa, no v očiach sa mu zračila chladná zdržanlivosť.

Kat napodobnila jeho úsmev bez emócií. „Anglické pochmúrne počasie poskytuje prirodzenú ochranu pred slnkom, nie ako tu na kontinente.“

„Som si istý, že Eleanor vás po takom dlhom odlúčení rada vidí, ale je pomerne prekvapivé, že ste sa zjavili bez ohlásenia. Hlavne tu v Paríži.“

Ostrým hlasom akoby krájal dusivý vzduch. Kat mu však neustúpila. Ak si myslí, že ju zastraší mocnou rukou, ktorá utláča ľudí v okupovaných krajinách, tak sa poriadne mýli. Mama ju naučila, ako presne sa pohybovať po londýnskych dvoroch, ktoré boli prešpikované zmijami. Jeden snobský dôstojník bol pre ňu sotva nejakou výzvou. Lenže nemecký dôstojník s pištoľou Luger pripnutou na boku – to už je čosi celkom iné.

„Moja drahá Ellie mi chýbala tak veľmi, že by som sa preplavila aj do Timbuktu, len aby som ju mohla vidieť.“ Žiarivo sa na ňu usmiala ponad stôl. „Našťastie som nemusela chodiť ďalej ako do Paríža.“

„Ako ste sa sem dostali?“

„Som si istá, že Ellie vám už prezradila čo-to o našom otcovi.“ Zažmurkal. Samozrejme, že prezradila. Ellie si nikdy nevedela nechať veci pre seba. „Má ďalekosiahle kontakty, hoci ja osobne sa o ne veľmi nezaujímam, pokiaľ ma nedokážu dostať tam, kam sa chcem dostať. A tentoraz to bol Paríž.“

Kat sediaci v kresielku sa oprela a prehodila si nohu cez nohu. *Tu máš, ty mudrlant.*

Ericove prsty sa na okraji klobúka, ktorý držal pod pazuchou, mykli. Napriek tomu, že od vysokých okien na opačnej strane ulice sa odrážalo slnko, modrými očami vôbec nežmurkol. „Plánujete sa zdržať dlhšie?“

Pokrčila plecami a odpila si z mdlého čaju. „Ešte som o tom nepremýšľala. Musíme dobehnúť celý rok, však Ellie?“

„Rok a dva mesiace.“ Ellie vystrela ruku popri stole a chcela odklepnúť popol z cigarety. „Kde je ten kvetináč s červeným kvetom?“

Kat sa poobzerala a na druhej strane dverí zbadala rozbité zvyšky kvetináča. Minulú noc ním mierila na hlavu toho chlapa, Škóta, ktorý sa vo večernom obleku vyšplhal po odkvapovej rúre. Na niekoho, kto sa tak zúfalo túžil dostať na večierok, takmer s nikým neprehovoril a zvyšok večera strávil tým, že ju pozoroval z druhého konca miestnosti.

Ellie sledovala, kam sa Kat pozerá. „Čo sa tu stalo? Ach, bože. Eric, zlatko, budeš mi musieť zaobstarať nový kvet, keďže ten, ktorý si mi dal, niekto zničil. Tentoraz môžeš kúpiť ľaliu.“

Kat sa zašklabila. Akékoľvek výčitky, ktoré predtým mala preto, že zničila tú úbohú rastlinu, zmizli, keď zistila, že to bol darček od Herr Vojačika.

„Ako si praješ, *Schatz*.“ Eric sa dotkol Ellinho pleca a končekmi prstov jej prešiel po jemnej pokožke na zadnej strane krku až pod golier. Chladnými očami sa pritom vyzývavo zadíval na Kat.

Pozbierala všetok svoj odpor, zatlačila ho v sebe kdesi do úzadia a palcami na nohách sa zaprela do dlážky, až kým nemala

pocit, že sa pod ňou rozpadne balkón. „Ellie vravela, že máte na starosti múzeá. Celkom príjemné, nenáročné zamestnanie.“ A je to. Keby existovala *Cena za najlepšiu herečku maskujúcu nenávisť voči sestrinmu nacistickému čiteľovi*, za tento výkon by ju určite dostala. Keby mu len potom mohla natlačiť tú sošku do hrdla.

„Nenáročné? *Nein*, nie. Je to veľmi náročná práca. Evidujem všetky prijateľné maľby, hudbu, exponáty a prednášky, aby som ukázal divy a silu Nemecka.“ Vypol hrud' a vystrčil strieborné gombíky po celej dĺžke vrchného dielu uniformy. „Führer je nesmierne hrdý na to, ako nás svet uvidí, a ja tiež. Mali by ste sa prísť presvedčiť sama. Myslím si, že to na vás veľmi zapôsobí.“

„Dnes nie, zlatko.“ Ellie si poriadne potiahla a pootvorila ústa, aby sa jej dym voľne vinul spomedzi pier. „Ideme do Luxemburských záhrad pozrieť sa na fontány a nadýchať sa čerstvého vzduchu. Po takom skvelom večierku sa potrebujem vyvetrať.“

Ericovi sa na dlhých rovných perách zjavil sotva badateľný úšklábok. „Dnes o tretej máš stretnutie s pánom Graeberom.“

Ellie mávla rukou a na stôl pri tom natrúsila popol. „Hudbu môže vybrať sám. Alebo ešte lepšie, môže použiť zoznam, na ktorom sme sa dohodli minulý týždeň.“

„Ty máš dohliadať na každý drobný detail s absolútnou precíznosťou: vybrať hudbu, zabezpečiť miesto konania, spísať zoznam hostí, pripraviť pozvánky. Osobne som dal doktorovi Goebbelsovi odporúčanie, že všetky úlohy zvládneš najlepšie, ako sa dá. Neberieš svoje povinnosti zodpovedne.“

„Samozrejme, že beriem. Okrem tých, ktoré nie sú nevyhnutné. Navyše, nemali by mať prednosť sesterské povinnosti?“

„Nič by nemalo byť dôležitejšie ako práca pre Führera.“

„To preto, lebo on nemá rád svoje sestry.“ Ellie ponad stôl žmurkla a usmiala sa na Kat svojím obvyklým spôsobom.

Ericove líca zaliala červeň. Chytil Ellie za lakeť a potiahol ju, aby vstala. „Môžem s tebou hovoriť osamote, *Schatz*?“

Kat vyskočila a zovrela zábradlie, aby sa nerozbehla za nimi. Ellie je už veľké dievča. Ona sa zaplietla s tým tupcom a len ona sama sa z toho dokáže vymotať. Nezdalo sa však, že by bol ten typ muža, ktorý ju len tak odviaže a pustí.

Pod nimi vzdialene hučali taxíky a výpary z výfukov sa miešali s vôňou teplého chleba z pekárne na rohu. Rad ľudí sa ťahal cez niekoľko ulíc. So sklopeným zrakom sa netrpezlivo posúvali dopredu. Zákazníci, ktorí vychádzali von, sa nepozreli ani doľava, ani doprava, a so sklonenými hlavami sa náhli- li preč s malými balíčkami, pevne strčenými pod pazuchami. Bolo to jedlo pre celú rodinu na jeden deň, zatiaľ čo švédske stoly na Ellinom včerajšom večierku by nakímili celý obytný dom na zvyšok týždňa. Nezejedené ustrice, chuťovky a koláčiky teraz čakali v koši, kým ich vynesú von bez toho, aby sa niekto zamyslel, ako sa plytvá jedlom.

„Je mi ľúto, ale je to moja sestra a zostane tu.“

Kat nastražila uši. Rozhovor sa niesol až k nej.

„A kedy ťa uvidím ja?“ sťažoval sa Eric.

„Veď ma vidíš teraz. Ach, nedívaj sa tak na mňa. Neboj sa, budeme mať na seba dosť času, a keď budeš dobrý, vytiahnem aj tú čipkovanú košieľku, ktorú si mi kúpil minulý týždeň.“

Kat na krku pocítila horúčavu. Napravila si golier na blúzke.

„Áno, áno. S pánom Graeberom to vybavím. Samozrejme, že chcem, aby si bol šťastný, a naozaj sa snažím najviac, ako viem, Eric.“

„Tak potom by si asi nemala vysedávať vonku v župane, kde na teba môže zízať hocijaký chlap.“

Keď ich hlasy znovu zanikli, Kat zaťala päste. Vchodové dvere sa zavreli. Zadržala dych a potom ho so sykotom vydýchla cez zaťaté zuby.

Ellie sa vrútila naspäť na balkón. Hrud' aj krk mala dôkladne zahalené saténovým županom. „Môžeme ísť?“

 3. kapitola

Barrett hodil balíček s roztopeným ľadom na stôl v kancelárii na poschodí v Modrom jeleňovi a opatrne zakrúžil pažou. Je to lepšie, ale ešte niekoľko dní ho bude plece z toho úderu bolieť. Dobre, že Anton váži len nejakých štyridsaťpäť kíľ aj s topánkami, inak by mal namiesto modriny zlomenú kľúčnu kosť.

Poprehadzoval ošúchané pohľadnice Coney Islandu, New Yorku a Washingtonu DC a opatrne ich vložil naspäť do malej drevenej vyrezávanej škatuľky na rohu stola. Čoskoro to už nebude len sen. Bude môcť hodiť za hlavu svoju doterajšiu špinavú existenciu a začne nový život s menom, ktoré nenesie bremeno prekliatych duchov.

Cez dlážku sa k nemu doniesli tóny trúbky ohlasujúce nový set. Pozrel sa na hodinky. Bolo presne deväť hodín. Podľa Sama by si mohli nastaviť aj hodiny v Greenwichi. Nanešťastie to znamená, že dnes sa už dlhšie skrývať nemôže.

Zaškľabil sa, natiahol si sako a vrhol túžobný pohľad na fľašu whisky Ballantine naboku na policičke. „Môj starý priateľ, už čoskoro si spolu dáme pohárik, lenže teraz musíme hrať divadlo pre tie hyeny.“

Zamkol za sebou dvere a ponáhlal sa dolu po schodoch do zadnej miestnosti, ktorá slúžila na umývanie riadu, no využívali

ju aj ako sklad, a kým sa otvorilo, odpočívali tu čašníci. Teraz tam bol zhon ako v úli plnom nervózných včiel.

„Utrite tú mláčku, skôr než sa niekto šmykne.“ Ukázal na vodu, ktorá kvapkala z plnej výlevky. „Prišla tá basa bourbonu? A čo tá objednávka na poháre?“

Corbin, jeho zástupca, podráždene zdvihol hlavu. „*Oui*, šéfe. O všetko je postarané tak ako vždy, takže nerozumiem, prečo sa na to vždy pýtate.“

„Pretože sa potrebujem niečím zamestnať, kým ty skutočne pracuješ.“ Barrett ho potľapkal po chrbte a chudému mužovi pritom pokrčil naškrobené čierne sako. „Jedine tebe verím, že dokážeš udržať kormidlo tejto lode.“

„Len mi tu netárajte o lodiach. Čo som ryba?“ zamrmľal Corbin a uhladil si sako na chrbte.

„Keď sa mám dať do reči s prasatami, prečo nie s rybou?“

„V tom prípade tam vonku na vás čaká celý sud rýb. Šťastný lov, šéfe.“

Kiežby. Narovnal plec a zaprel sa do výkyvných dverí. Pred ním sa rozprestierala široká miestnosť obložená tmavým orechovým drevom s ošúchanou javorovou dlážkou. Celá jedna stena bola zrkadlová a lemoval ju dlhý bar a police so sklennými fľašami. Pri druhej stene stáli útulné boxy plné stolíkov a stoličiek. Keby to celé nebol podfuk, vlastne by bol na toto miesto hrdý. Osirelý bitkár z glasgowských uličiek prevádzkuje takýto lokál – to sa nevidí každý deň.

V zadnom rohu na nízkom pódiu pokrytom ťažkými tmavozeleňými závesmi Sam viedol šestičlennú kapelu. Práve hrali najnovšiu úpravu skladby Very Lynn *There'll Always Be an England*. Vďaka bohu, Nemci nemali taký dobrý hudobný sluch, aby rozoznali populárnu pieseň. Berlín nariadil, že na okupovaných územiach sa môže hrať len nemecká hudba. Každý, koho pristihnú, že hrá alebo počúva čokoľvek iné, bude okamžite zatknutý a pošlú ho do

jednej z tých tovární pozdĺž poľských hraníc, kde vyrábajú granáty a tanky pre nemeckú vojnovú mašinériu. Lenže umelecky založení Parížania si našli spôsob, ako sa postaviť na odpor prostredníctvom šikovne upravenej hudby, ktorou svojich tyranov oklamali. Sam bol pán umelec. Neexistovalo nič, čo by talentovaný trubkár nezahral, lenže od nacistickej invázie si ho nechceli najat'. Nikto nechcel riskovať a zamestnať Žida. Barrett ho na konkurze počúval len desať sekúnd a okamžite ho prijal. V priebehu nasledujúcich mesiacov Sam dokázal, že je výborný šachista, milovník Shakespeareových veršov a obrovský optimista. Bol tiež najbližšie k tomu, koho by Barrett mohol nazvať priateľom.

Odrazu sa pred ním vynoril nervózny mladík. „Pane, chcel by som sa znovu ospravedlniť, že som na vás spadol. Ja viem, že som vás mal napadnúť, ale dokážem to aj lepšie. Nabudúce sa mi bude dariť viac.“

Barrett o kúsok cúvol, aby mu jeho najnovší čašník a zverbovanec nevrátil do nosa. „Samozrejme, že bude. Preto to skúšame stále dokola. Aby to bolo také prirodzené ako dýchanie.“

„*Oui*, pane.“

„Dnes si si počínal dobre. Buď na seba hrdý.“ Chlapec sa rozžiaril a zvrchol sa na odchod, no Barrett mu naznačil, aby ešte počkal. „Anton, odteraz dávaj pozor, aby sa tvoje reči o tom, čo cez deň robíme, nedostali do zvedavých uší našich zákazníkov.“

Antonovu špicatú tvár zalial rumenec. „*Oui*, pane.“

Jeho zákazníci. Barrett zaťal zuby. Rozliezali sa po celom bare ako nejaké hnusné bacily v sivom odevu s lesklými gombíkmi, naškrobenými goliermi a so svastikou. Opovážili sa tu vysedať, smiať sa, piť a podupkávať si vysokými vyleštenými čižmami na nepovolenú swingovú hudbu, ktorá ani nebola nemecká. Keby nemusel v suteréne riadiť tajnú operáciu, zamkol by dvere a škrtol by zápalkou. Alebo rovno päťdesiatimi.

Otočil sa k baru. „Ako to dnes ide, Henri?“

Barman prešiel okolo ďalšieho personálu na koniec baru a podal Barrettovi pohár vody, ktorý už mal pripravený. „Celkom dobre. Sam ich baví, takže pivo tečie potokom. Povedal som mu, nech o chvíľu skúsi zahrať niečo pomalšie, aby si objednali víno.“

Barrett prešiel prstom po okraji zaroseného pohára. „To hrozné víno zo suda, ktorý minulý týždeň vypadol z nákladného auta?“

Henri prikývol. „Lenže Nemci budú dovtedy takí opití, že si to vôbec nevšimnú.“

„Nečudo, že si najlepší barman v meste.“

Henri prešiel utierkou po dokonale udržiavanom bare, laktom sa oň oprel a zlovestne sa usmial. „Bol by som najlepší v celom Francúzsku, keby ste mi dovolili pridať im do pohárov pár kvapiek jedu.“

„Gestapo by nás vyňuchalo rýchlejšie ako pes kosť. A rozhodne by som si neužíval, keby som musel byť zamknutý vo vypočítavej miestnosti s nejakým chlapcom, ktorý sa stal dôstojníkom len preto, že mu to zaplatil otecko. Tým vždy niečo leží v žalúdku a snažia sa to dokázať.“

„Vy veľmi nie ste na vojenské hodnosti, však šéfe?“

Barrett si odpil poriadny glg vody a pokrútil hlavou. „Práve preto ma poslali sem k vám.“

„Ja som si myslel, že ste tu preto, lebo zbožňujete parížsky nočný život a tunajších obyvateľov tak veľmi, že ste opustili svoju milovanú vysočinu v Škótsku, prišli ste sem a otvorili ste si bar.“

Barrett sa zašklabil, keď mu Henri vyrozprával jeho kamuflážny príbeh. Nebol najhorší, aký kedy počul, a Nemci aspoň zbytočne nesledili. Aspoň zatiaľ.

Odstúpil, aby mal výhľad na kapelu. Zachytil Samov pohľad a mávnutím mu dal signál. Musia sa zbaviť toho zlého vína, kým ráno príde nový alkohol. Pokútني predajcovia vždy znervózneli, keď nemali kam zložiť tovar, a pri najbližšom rozvoze zvýšili ceny.

Sam prikývol a s chlapcami začali hrať pomalú melódiu. Hlasy zákazníkov sa stlmili a miešali sa s cinkaním pohárov a nóbl tónmi trúbky. Nad stolmi sa rozprestrelí kúdoly cigaretového dymu ako dáždnyky. Štiplavý zápach prekryl vôňu dreveného obloženia, zeminy okolo čerstvo zasadených kvetov v kvetináčoch pri dverách a teplo mosadzných svietnikov, ktorých svetlo sa mihotalo na stenách. Hneď ráno otvorí dokorán predné okná, aby vyvetral tieto jedovaté výpary.

Znovu si odpil z vody a pootočil pohár v dlaniach. Je vtípné, ako mu toto miesto prirástlo k srdcu. Pred štyrmi rokmi trčal v rovnakom pivovare ako jeho otec a vtedy mu jedna pouličná bitka so zasopleným synáčikom istého politika zmenila život. Povedali mu, že buď strávi niekoľko rokov za mrežami, alebo bude pracovať pre vládu. Rozhodol sa v zlomku sekundy. Teraz je tu v Paríži a pre britskú tajnú službu trénuje členov hnutia odporu v suteréne baru, kde sa zabávajú nacisti. Len čo si odsľúži trest, prvou loďou sa preplaví cez Atlantik aj so šekom od Alfreda Whitforda a začne nový život celkom sám bez akýchkoľvek záväzkov.

Pohľadom prešiel po hlavách dôstojníkov s vlasmi uhladenými brilantínou a ich spoločníčok s jemnými kučerami. Zdvihla sa v ňom vlna odporu. Aká žena, ktorá má čo i len štipku sebaúcty, sa vláči s nacistom? Ženy urobia pre lásku čokoľvek, hoci niekedy sa len hlúpo nazdávajú, že to je láska. Niet zbytočnejšieho pocitu.

Znechutenie ešte vzrástlo, keď sa dnu cez vchodové dvere vniesli jeho netrpezlivo očakávané blondíny a za nimi vpochodoval vysoký muž. Jeho nové chránenkyne. *Bezpečne ich dostaňte naspäť do Anglicka. Platba pri doručení.* Tak znela správa od sira Alfreda. Jasné ako facka. Tieto dve prominentky mu určite nedajú špeciálne zabráť.

„Priprav šampanské.“ Podal Henrimu prázdny pohár. „Nejaké kvalitné.“

Henri žmurkol. „Nejaké drahé.“

„Určite.“

Corbin zaviedol trojicu do stredy stolov na najlepšie miesto v bare, tak ako mal prikázané. S výhľadom na kapelu, ale zároveň trochu bokom, aby mohli konverzovať a neprehlušila ich trúbka a basa.

Eleanor sa okolo hlavy vlnili pásiky cigaretového dymu. Zasmiala sa a zakývala ľuďom o dva stoly ďalej. Nádherná ako motýľ a zároveň rovnako nestála. Všetkým im narobila kopu problémov. Muž vedľa nej, zjavne spomínaný Eric von Schlegel, si sadol tak, akoby mal v uniforme všité pravítko. No a napokon Kathleen. Elegantná a pokojná v letných modrých šatách. Prezrádzalo ju len to, že si nervózne pohojďovala nohou pod stolom a vrhala nenápadné pohľady cez chudé plece.

Corbin si vypočul ich objednávku a ladne preplával popri bare smerom dozadu. „Sú vaši, šéfe.“

Barrett sa zhlboka nadýchol, aby trochu spomalil splašený tlkot srdca. Vybral sa k prominentnému stolu a snažil sa pôsobiť čo najpríjemnejšie. „Tak ste nakoniec prišli.“

Eleanor sa zvrtila na stoličke a červené pery sa jej roztiahli do širokého úsmevu. „Samozrejme. Po vašom včerajšom naliehaní sme jednoducho museli prísť a na vlastné oči sa presvedčiť, o čom je celá táto paráda.“

„Ukázali ste sa ako veľmi príjemná hostiteľka, a tak dúfam, že vám to dnes oplatím.“ Pohľad mu skĺzol na Kathleenino temeno. „Hoci výhľad odtiaľto sa nedá porovnať s tým z vášho balkóna.“

Kathleen stuhla a zdvihla hlavu. Modrozelené oči sa vpili do tých jeho. Vyzerali oveľa živšie, ako včera večer predpokladal.

„Pán Anderson. Aké milé, že vás vidím tu na zemi.“

„Pri tejto príležitosti je viac než vhodné mať pevnú zem pod nohami.“

Eleanor sa na stoličke naklonila dopredu, kývajúc medzi prstami s dokonale udržiavanými nechtami držiakom na cigarete. „Vy dvaja sa poznáte?“

Kathleen pokrútila hlavou a zlaté kučery sa jej pri tom zošmykli z pleca. „Zoznámili sme sa včera. Hoci vtedy som nemala tušenia, že čoskoro si budeme užívať v jeho podniku.“

Eleanor odklepla popol do popolníka a zagúľala očami na Barretta. „Odpusťte mojej sestre. Zabudla sa zabávať. Dúfam, že francúzsky vzduch jej v tomto aspoň trochu prospeje.“

Barrett zaťal zuby. To dievča je ešte naivnejšie, ako sa nazdával. Odkedy Hitlerovi muži prešli minulý rok cez Elyzejské polia, parížsky vzduch akoby bol stlačený vo zveráku. „Ak to nepôjde, možno to vyrieši fľaša šampanského, ktorá sa už nesie.“

Von Schlegel sa zahniezdil na stoličke a naznačil tak nezaujem o túto debatu.

Barrett dostal tik do čeluste, prinútil sa však prívetivo usmiať. „Prepáčte, pane. Som Barrett Anderson, majiteľ Modrého jeleňa.“

Uznanlivo naklonil hlavu s uhladenými blond vlasmi. „Major Eric von Schlegel. Minister kultúry a spoločenského hnutia vo Francúzsku.“

„Pekné postavenie.“

„Pekná zodpovednosť.“

„Tým som si istý. Musí byť ťažké propagovať filmy a hudbu, keď sa nimi snažíte uspokojiť masy.“

Nemcove nosné dierky sa rozšírili od opovrhnutia. „Mojou úlohou nie je uspokojiť ich, ale informovať. Náročné je len zbaviť sa toho nánosu špiny, ktorá sa tu usadila predomnou.“

„Presne, naposledy, keď som bol v hudobnej sále Bobino, všimol som si, že na podlahe je poškodených zopár dosák. Je známe, že slečna Bakerová hádzala počas predstavení na zem banánové šupky. To zrejme tiež prispelo.“

V chladných modrých očiach sa mihol zmätok, ktorý vystriedalo pochopenie a to sa razom zmenilo na zhnusenie. „Slečna Bakerová, ak ju vôbec môžeme nazvať slečnou, nemá na javisku čo robiť. Ju aj ostatné nežiaduce osoby vyženieme z tých

ich brlohov a vytvoríme priestor pre skutočných umelcov našej vlasti.“

Presne to svetové javiská potrebujú. Chlapov s kostnatými kolenami v bavorskom kroji, ktorí budú poskakovať na veselú melódiu akordeónu. Parížska opera by zanedlho páchla po kyslej kapuste.

Sam stlmil zvuk kornetu, ktorý sa vznášal po miestnosti ako teplý vánok, a zastavil vlnu hnevu dvíhajúcu sa v Barrettovej hrudi. Sam je najtalentovanejší hudobník, akého kedy stretol, a zároveň jeho verný priateľ. Je tiež bohabojný, sám má hlboko do vrecka, no pre druhých by sa aj rozdal. Pre Tretiu ríšu je však nežiaduci, a to len pre krv, ktorá koluje v jeho žilách a v žilách jeho predkov.

Skôr než stihol tomu nemeckému šašovi jednu vraziť, zachránil ho Corbin s fľašou šampanského. Barrett ho mávnutím ruky poslal preč, strčil si fľašu pod pazuchu a vytiahol zátku. Z hrdla vyšplechla zlatistá pena a vyliala sa na dlážku. Dve kvapky odprskli na vyleštenú špičku Schlegelovej topánky. Keď si to Kathleen všimla, kútiky pier sa jej jemne nadvihli. Keby sa Barrett v duchu sám neuškrňal s pocitom zadosťučinenia, odtiahol by ju nabok a dal by jej krátku prednášku o tom, že by mala lepšie ovládať svoj výraz tváre.

Nalial šampanské do troch pohárov a fľašu vložil do vedierka s ľadom. Kathleen sa natiahla po svoju čašu s perlivým nápojom a jemne sa mu pri tom obtrela o ruku. Napriek tomu, že vonku bolo vyše tridsať stupňov, prsty mala ľadové. Chuderka. Nervi ju čoskoro prezradia.

Barrett zdvihol zo zeme zátku a strčil si ju do vrecka. „Na zdravie! Potom vám rád prinesiem ďalšie.“

„Ach, nie! Musíte sa k nám pridať.“ Na rozčarovanie svojich prísediacich Eleanor ukázala na miesto vedľa seba. „Trvám na tom. Pozvanie od skvelej hostiteľky pre skvelého hostiteľa.“

Barrett vzal od vedľajšieho stola prázdnu stoličku a usadil sa medzi sestrami. Aj keby to plánoval, v tomto osom hniezde

si nemohol nájsť lepšie miesto. „Kto som, aby som odmietol takú požiadavku? Dúfam, že vám neprekáža, že som si prisadol k týmto krásnym dáмам, von Schlegel?“

„Samozrejme, že nie, pokiaľ viete, že jedna z nich je zadaná.“ Dlhými prstami zovrel Eleanor ruku. „A som *major*. My dôstojníci máme právo, aby nás našimi titulmi aj oslovovali.“

„Eric, niekedy si taký staromódny.“ Eleanor sa zasmiala a vyfúkla pri tom dym. „Verili by ste tomu, akými dudrošmi som obklopená? Ach, milý môj, veď vy nemáte pohár.“

Barrett odmietavo mávol rukou k čaši, ktorú posunula pred neho. „Nie, ďakujem. Keď pracujem, chcem mať čistú hlavu. Nikdy neviem, kedy budem musieť zakročiť pri nejakom probléme.“

Kathleen otáčala stopku medzi prstami a rozvírila perlivý nápoj tak, že sa podobal na maličkú vírivú vaňu. „Napríklad, že sa vám minú čisté poháre?“

Z hrdla sa mu vydral smiech. Takže napokon sa za tými stisnutými perami predsa len nájde nejaký náznak humoru. „Skôr budem musieť zakročiť pri pouličných bitkách medzi podnapitými zákazníkmi alebo až do skorých ranných hodín študovať účtovnú knihu. Viediem nudný život, ale aj tak by som ho nevymenil.“

Nadvihla svetlé obočie. „Ako sa človek dostane k takému nudnému povolaniu, ako je prevádzkar baru? Viedla vás k tomu celoživotná túžba alebo dôkladné znalosti nápojov, o ktoré ste sa chceli podeliť s celým svetom?“

„Môj otec bol pivovarník, takže bolo pravdepodobné, že ho budem nejakým spôsobom nasledovať, lenže ja nie som z tých, ktorí by si od iných nechali diktovať. Ak mám celý život pracovať, radšej budem sám sebe pánom.“

Tvár jej na chvíľu potemnela. Hneď však zažmurkala, a tak nestihol zistiť prečo. „Ako to, že ste odišli tak ďaleko?“

„V Glasgowe by som nedostal dosť odporúčaní. Prišiel som sem, aby som začal odznova na mieste, kde ma nikto nepozná.“

Von Schlegel odfrkol.

„Je vám niečo smiešne, major?“

„Nič konkrétne, len sa mi zdá vtipné, keď si myslíte, že vás tu nikto nepozná a že ste sa do tohto mesta prešmykli ako nejaký cudzinec. Ja viem o vás všetko.“ Uchlipol si zo šampanského. Jemný pohár mu do jeho chudej bledej ruky dokonale sadol.

Po týchto panovačných rečiach sa Barrettovi naježili chlpy. Ak by nad ním nevisela hrozba v podobe basy, cítil by osobné uspokojenie, keby mohol z Nemcovej tváre zotrieť úsmev. Prekrížil si ruky na hrudi a mierne zaklonil hlavu. „Tak to povedzte.“

„Vaša mama je Francúzka. A váš otec Brit.“

„Vlastne je Škót.“

Blondavé obočie mu poskočilo. „To nie je to isté?“

„Pre Škóta nie.“

Kathleen sa na stoličke zahniezdila a nepokojnou nohou pod stolom Barretta nechtiac koplá. „Je viac než urážka, keď si Škóta popletiete s Angličanom. Taký omyl by ste nemali spraviť dvakrát, major,“ poznamenala.

Nemec jej varovanie ihneď zmietol zo stola mávnutím ruky. „Všetci sú z rovnakej krajiny a nie je dôležité, aby sme rozlišovali tieto drobné rozdiely.“

Barrett sa predvídavo stiahol z debaty, ktorú sám začal, a oprel sa na stoličke, kým Kathleenina noha bola opakom jej pokojnej tváre. „Až taký malý rozdiel to nie je, hlavne keď Angličania samozvane napochodovali do ich krajiny a začali im vládnuť.“

„Priniesli právo a poriadok tam, kde pobehovali polonahí muži. Bolo to pre dobro všetkých.“

„Presne to tyrani vždy vravia.“

„Tyrani,“ zasmial sa von Schlegel. „Ľudia s víziou.“

„Dve pomenovania pre to, keď si niekto vezme niečo, čo mu nepatrí a čo mu nikdy patriť nebude.“ Kathleen vrhla krátky

pohľad na sestru a potom sa znovu zadívala na von Schlegela. Opäť sa milo usmiala. „Z histórie by sme sa mali poučiť. Žiaľ, niektoré veci sa nikdy nezmenia.“

Barrett si zaryl nechty do kolena. Keby za ňu nemal dostať balík peňazí, vykrútil by jej krk. Táto práčička na prílepšenie mu už teraz spôsobovala hlavybolenie. Striedavo krčil a vystieral končeky prstov, aby uvoľnil napätie.

„Upokoj sa, Kat. Už nie som malé dievčatko.“ Eleanor venovala sestre ubezpečujúci pohľad, no skôr pripomínala šesťročného dieťa ako elegantne učesanú ženu, za akú sa vydávala. Naklonila sa k svojmu nemeckému milencovi. „Okrem toho, teraz mám Erica, aby ochránil moju česť. Je tak, zlatko?“

Von Schlegelov pohľad skĺzol dole do Eleanorinho výstrihu na šatách v tvare V, v ktorom bolo vidno jej smotanovú pokožku. Chytil ju za ruku a pritisol si ju k perám. „Nič ma neteší väčšmi.“ Keď ju pustil, v očiach sa mu zračila túžba. „Vystri sa, *Schatz*. Pokrčia sa ti šaty.“

Kathleen na krku pulzovala žila. „Bolo od vás veľmi milé, že ste sa postarali o Ellie, kým som tu nebola, major.“

„Bolo to pre mňa potešenie od chvíle, keď sme sa stretli, a budem v tom pokračovať aj potom, keď odídete.“ Prehodil ruku cez operadlo Eleanorinej stoličky a hladil ju po pleciach. „Teraz mi už Eleanor nikto nevezme. Nikdy.“

Kathleen vystrelila zo stoličky ako zátka z vínovej fľaše. Dlhými prstami zvierala korálikmi ozdobenú kabelku tak silno, až jej obeleli hánky. „Ospravedlníte ma, prosím, na chvíľu? Potrebujem si prepudrovať nos.“

Barrett vyskočil, ale von Schlegel zostal sedieť so samolúbym víťazným úsmevom na perách. „Za tým závesom. Druhé dvere vľavo.“

Kým sa ponáhľala preč, Barrett schmatol prázdnu fľašu od šampanského a strčil si ju pod pazuchu, aby ho nelákalo rozbiť ju

o hlavu toho nacistu. „Práve som si spomenul, že musím vzadu skontrolovať zopár vecí, ale o chvíľu sa vrátim aj s ďalšou fľašou.“

„Práca nepočká, však?“

„Nie, nikdy.“

Kathleen si namaľovala pery, nahmatala vrchnák a odlúpila pri tom z krémovej špičky rúžu. „Dokelu.“

Nechtom nabrala kúšтик vzácnej červenej hmoty a nalepila ho naspäť na rúž. Nie je to dokonalé, ale keďže všetko je na prídel, nebude plytvať. Obal rúžu utrela vreckovkou s čipkovým lemom a potom všetko vložila do kabelky a odvážila sa pozrieť do zrkadla. Do líc sa jej vrátila normálna farba. Dočerta s tým chlapom, celkom ju vyviedol z rovnováhy. Do očí sa jej tlačili slzy. Rýchlo zažmurkala. Nie, nesmie dopustiť ani náznak sĺz, kým ona a Ellie živé a zdravé opäť nevkročia na územie Anglicka. Potom môžu plakať od radosti, že unikli z nacistických pazúrov.

Otočila sa a skontrolovala švy na pančuchách. Hodvábnych pančúch mala zatiaľ našťastie plnú zásuvku a nebola odkázaná na tie bavlnené, z ktorých svrbeli nohy. Alebo dokonca na to, aby si farbila nohy čajom ako mnoho iných dievčat. Chcela si ešte uhladiť záhyb na šatách naboku, no potom ruku spustila. Kedysi opovrhovala pokrčeným oblečením, no dnes rýchlo zmenila názor.

V žilách jej kolovala nenávisť a ochromovala jej myseľ. *Pozbieraj sa. Chúliš sa tu ako nejaký mumák pred tyranom na školskom dvore. Si dcéra sira Alfreda Whitforda. Naber guráž, ktorú ti dal Boh.*

Vystrčila bradu, otvorila dvere s mliečnym sklom a vykročila v ústrety príjemným tónom klavíra a huslí, ktoré sa niesli po

chodbe. Keď sa vráti k stolu, otočí sa chrbtom k tomu otrasnému chlapovi a bude počúvať džezovú melódiu...

„Čo to robíte?“ Nieкто ju schmatol za ruku a zatiahol ju za veľkú palmu v kvetináči. Barrett Anderson sa nad ňou týčil ako bublajúca sopka. „Máte vôbec predstavu, akú hru hráte? Prerastá vám to cez hlavu.“

Odstrčila mu ruku. „Prestaňte ma obťažovať v tmavých zákutiach.“

„A vy zo seba prestaňte robiť terč.“

„O čom to hovoríte?“

V tmavomodrých očiach sa mu zračila netrpezlivosť. „O tom nacistovi. Ak ešte máte nádej, že sestru dostanete naspäť domov, radšej by ste sa mali naučiť presvedčivejšie usmievať.“

Neisto o krok cúvla. Listy palmy sa jej obtreli o lýtka. „Nechápem, čo tým myslíte.“

„Nehrajte sa na hlúpu. Dámam s vašou výchovou sa to nehodí.“

Vie o tom. V hlave jej búšilo. Kontakty jej otca v tajnej službe MI6 ich varovali pred špiónmi na každom rohu. Medzi agentmi, ktorí sú trénovaní, aby obeti poplietli hlavu alebo jej ju rovno odstreli, nemôže veriť nikomu. Čím jednoduchšie, tým lepšie. Len povedz, čo ti nakázali. „Prišla som len navštíviť Ellie.“

„S cieľom dotiahnuť ju naspäť do Anglicka aj za vlasy, ak to bude potrebné.“ Zhlboka sa nadýchol a široká hrud' sa mu ešte zväčšila. Zúrivý pohľad mu zmäkol. „Aj keď by bolo zábavné sledovať to, musíme nájsť menej nápadný spôsob, ako to urobíme tak, aby po nás nešlo gestapo.“

„My? Nie, nie, obávam sa, že došlo k omylu.“ Opäť o krok cúvla a zozadu narazila do kvetináča. Prečo, ach, prečo nepožiadala o detailnejšie pokyny o tom, ako má zvládnuť podobné výsluchy?

„Chcete ju dostať naspäť a to isté chce aj parlament, kým tomu svojmu zadubenému priateľovi vysype všetko, čo vie.“

Kat pokrútila hlavou a rozvírila krv, ktorá sa jej do nej nahrnula. „Ellie nevie nič okrem toho, ako usporiadať perfektný večierok, a aj keby niečo vedela, rozhodne by nezradila svoju krajinu.“

„Zradila ju už len tým, že sem prišla.“

„Mýlite sa.“ Hneď ako tie slová vyslovila, pocítila ich horkosť a vedela, že klame samu seba.

Niesla sa k nim skladba *We'll Meet Again*, ktorú hrala kapela na trúbke s tlmičom a dokonalú harmóniu dopĺňalo brnkánie na base. Túto skladbu naposledy počula deň pred tým, ako Ellie zmizla. Celý večer sa na večierku lorda Melforda pokúšali nájsť tanečných partnerov, ktorí by im nestúpali na palce. Keď ju Ellie objala na dobrú noc, nikdy by jej nenapadlo, že je to objatie na rozlúčku. Jej milá malá sestrička sa vždy namočila do nejakých problémov, ale že by bola zradkyňa... Priložila si dľaň na pulzujúce čelo.

„Slečna Whitfordová, viem, že ste sem prišli s najlepšimi úmyslami.“ Barrett sa pohol a upútal jej pozornosť. Tváril sa unavene. „Lenže vaše najlepšie úmysly nezachránia vašu sestru z vôd zamorených žralokmi, do ktorých sama skočila. Potrebujete niekoho, kto sa už v tých vodách predtým pohyboval.“

„Nikdy nevedela dobre plávať.“

Keď sa pousmial, nad hornou perou sa mu zaleskla biela jazva. „Ešteže ste nezabudli na svoj zmysel pre humor. Pri tom, na čo sa chystáme, sa vám zide.“

„Znova my?“ Kat sa vystrela. Ak chce niekomu rozkazovať, vybral si nesprávnu sestru. „Nie, prepáčte, pán Anderson, ale musím vás požiadať, aby ste sa nemiešali do našich súkromných záležitostí.“

„Vo chvíli, keď vstúpila na okupované územie, vaša záležitosť prestala byť súkromná. Preto som tu. Dostanem vás a vašu milovníčku Nemcov naspäť do starého dobrého Anglicka, skôr než bude mať možnosť priviesť Hitlera rovno pred brány Buckinghamského paláca.“